



„Cinstind memoria inaintașilor, a lui Ștefan cel Mare, a lui Cuza, Kogălniceanu, Eminescu, Creangă, Vasile Alecsandri și a altora, care s-au afirmat, într-un domeniu sau altul, ca patrioți și luptători hotărâți pentru înălțarea României, ne înzecim totodată eforturile pentru a dezvolta industria, agricultura, știința, pentru a ridica întreaga țară spre culmile civilizației și progresului”.

(Din cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU secretar general al C.C. al P.C.R., ținută la Iași în ziua de 20 mai 1966)

## Patria, peste cinci ani

Ne răsună în minte în această clipă cuvintele inaripate rostite de tovarășul Nicolae Ceaușescu la recenta plenară a C.C. al P.C.R.: „Generațiile de mine vor putea spune cu recunoștință: inaintașii noștri au făcut totul pentru a asigura poporului o viață îmbelșugată și fericită, au făurit o viață liberă, independentă și prosperă”. Cea de a cincea sesiune a Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România a examinat și aprobat planul de stat al economiei naționale pe perioada 1966—1970, dezbătut în prealabil la Plenara C.C. al P.C.R. din 27—28 iunie.

O nouă etapă de progres material și cultural, se află înaintea noastră. Cincinalul găsește întregul nostru popor în plin efort creator, cu un avans apreciabil asupra timpului. Primele șase luni din acest an, au marcat un progres important în toate ramurile economiei. E un început promițător care ne dă siguranța că planul va fi la sfîrșitul său o realitate prosperă și luminoasă.

Obiectivele planului de stat de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1966—1970 constituie concretizarea strălucită a hotărîrilor Congresului, al IX-lea al Partidului în direcția îmbunătățirii sistemului de planificare a economiei.

Este un progres cu totul remarcabil în planificare faptul că se are în vedere atât dezvoltarea în ansamblu a economiei cît și a fiecărei ramuri în parte, a fiecărei întreprinderi, an de an și pe întreaga perioadă amintită. Ministerul ca și ultima unitate economică, are un program clar de activitate, bazat pe studii și analize aprofundate. Noul plan cincinal este opera întregului nostru partid, actul de creație al întregului popor, emanație a gândirii tuturor celor ce muncesc. Documentul aprobat recent de Marea Adunare Națională este o operă științific elaborată, reflectînd fidel rezervele și resursele de care dispunem ca și cerințele economiei noastre naționale. Aceasta a devenit în fapt metoda proprie de muncă a fiecărui colectiv, a fiecărui om în parte. Ea ne-a dat un anume „simț al viitorului” de care noi legăm capacitatea și curajul prevederii ca și certitudinea îndeplinirii.

Prevederile noului cincinal sînt liniile de forță care unesc prezentul cu viitorul apropiat.

Cifrele, pe cît de sobre pe atît de grăitoare ale planului, sînt încărcate de poezie. Poate fi ceva cu o mai mare putere de sugestie? Noi le vedem de pe acum realizate și vedem în asta patria, peste cinci ani.

Principiul dezvoltării armonioase, proporționale și ascendente a economiei naționale apare limpede în recentul document.

Se desprinde grija pentru continuarea în ritm crescînd a procesului de industrializare. Producția globală industrială va înregistra la sfîrșitul cincinalului o creștere de 66 la sută — 73 la sută față de 1965.

Un capitol principal este consacrat agriculturii. Se vor rezolva în linii generale pînă în 1970 problemele mecanizării complexe și chimizării agriculturii, vor cunoaște o mare amploare lucrările de hidroameliorații, se va ridica nivelul tehnic și de organizare al producției agricole. Consecința va fi creșterea în perioada cincinalului cu 26—32 la sută a producției agricole față de media anilor 1961—1965, în loc de 20 la sută cît se prevăzuse inițial în directive.

O sarcină importantă prevăzută în documentele Congresului al IX-lea care a constituit una din preocupările centrale la elaborarea planului cincinal este îmbunătățirea în continuare a repartizării teritoriale a forțelor de producție. O treime din fondul total de investiții repartizat regiunilor țării va reveni celor mai puțin dezvoltate, printre care și regiunilor Moldovei, Iași și Su-



SUCEAVA — ORAȘ LEGENDAR — ÎN EPOCA NOUĂ, SOCIALISTĂ



# OAMENI ȘI LOCURI

Pentru cine a cercetat cu atenție părțile de sus ale Moldovei, adevărul acesta este izbitor. Pe vremea când lumea aceea era incremenită sau se mișca după legi foarte vechi, după ce închideam cărțile lui Creangă sau Sadoveanu, identificam cu emoție și lumea inconjurătoare, oamenii, viețuitoarele, pădurile și apele, cerul, soarele, zilele și nopțile pe care cele două genii ale prozei românești le zugrăviseră în operele lor. Pe valea Ozanei și mai sus, spre Pipirig sau Broșteni, recunoșteam lumea lui Creangă. Graiul țărănilor, statura lor indesată, privirea ușor visătoare, umorul și optimismul lor viguros, erau ale lui Creangă. Mindria lor neabătută, înfruntarea cu seninătate înțeleaptă a vitregiilor vieții, erau tot ale humuleșteanului. Vorba lor, totdeauna cu tilcuri ascunse, presărată cu zicale și vorbe de duh, atitudinea lor lipsită de ipocrizie în fața a tot ce este omenesc, surprinzătoarea lor înclinare spre poveste și

snoavă imi spuneau că personalitatea lui Ion Creangă, viața și opera lui constituie o sinteză a acelei părți de lume românească, el nu se putea naște decît acolo. A încerca să-l smulgi din acele pământuri pietroase și să-l explici într-un context mai larg, ar fi o absurditate. Chiar la țîrg, la școala de catiheti din Fălticeni, el rămîne țărăn. Se așează în partea de sus a orașului, între livezi și căsuțe modeste, de fapt niște bojdeuci, foarte asemănătoare cu cea de pe ulița Țicăului, de la Iași, unde avea să-și trăiască ultimii ani și unde Eminescu, omul umblat prin străinătăți, se simțea în mediul său firesc. Nu coboară între dughene și circiumi, stă la Oprîșeni, așezare cu livezi bogate, cu bisericuțe ascunse în crînguri, cu priveliști largi spre munții lui și spre iazurile bucovinene. Pare-se nu întâmplător, la cițiva pași mai la deal, pe aceeași uliță, avea să se așeze Sadoveanu, pentru că vegetația și lumina de acolo îi erau necesare,

el însuși coborîtor după mamă, din luncele Moldovei, spre care se deschideau ferestrele casei din Fălticeni. Dincolo de văiuța prin care se scurge abia simțit pîrîul Buciumenilor, e crîngul care a devenit celebra „Dumbravă minunată” și în mijlocul lui un schit de lemn de pe vremea lui Tomșa Voevod. Așadar locuri, oameni și priveliști care evocau mereu istoria, unde ajungeau mereu semne de la chinoviile apropiate, de la Baia, de la Cetatea Neamțului, de la Suceava. Era o prelungire în timp a lumii căruia Sadoveanu i-a închinat capodopere de o imensă trudă literară, consumată în veranda casei care așteaptă să devină loc de popas și omagiu. De aici drumurile sînt scurte spre Humor, Sucevița, Putna, Voroneț, Bistrița sau Slatna, cîtorii voevodale, locuri în care s-au zămislit letopiseții și cronicile, monumente de artă care uimesc prin originalitate și printr-o interpretare profund umană, adesea descărcată de misticism, a fenomenelor vieții.

Întimplarea a făcut să trăiesc mult prin acele părți și să văd cum virtuți străvechi, obiceiuri, datini și cîntece, nevoia pătimașă pentru echilibru spiritual, erau păstrate cu o perseverență miraculoasă. Tipul de erou al lui Creangă sau Sadoveanu, poate fi înțeles și azi, nealterat în esența lui, păstrător al unor

virtuți pe care rodește civilizația noastră socialistă.

Mi se pare firesc că în acest colț de țară s-au născut și s-au închețat personalități de dimensiuni și structuri diferite, dar apropiate printr-un umanism profund și specific. Nicu Gane, Hogaș, Dragoslav, Beldiceanu, Eugen Lovinescu și mai tirziu Labiș și Eusebiu Camilar mi se pare că atestă existența unui fericit echilibru geografic și spiritual legat prin trainice fire de strălucita epocă a lui Ștefan Voevod. Ceea ce se întîmplă azi, mi se pare de asemenea o prelungire a acelor glorioase vremuri. De curînd urcam ulița povîrînită pe care au pășit Creangă și Sadoveanu. De sus, din livezi, priveam noile edificii ale orașului și panglicele sure ale șoselelor de asfalt, mișcarea vie a vehiculelor, freamătul tulburător al unor locuri în care altădată „nu se întîmpla nimic”. Autobuze fac legătura cu satele apropiate, ca niște gândaci uriași se mișcă tractoarele în lunca Moldovei. Sînt semnele vremii noastre. Seara, cînd liniștea coboară din grădini, cînd se dezlănțuie miresmele de eliotrop, cînd se aude toaca la un schit uitat, atunci îl văd și pe catihetul Creangă, și pe uriașul blind Mihail Sadoveanu, și pe adolescentul Labiș, trecînd cu umbrele nopții.

Nicolae JIANU

Pe o stîncă neagră într-un vechi castel

Unde cură-n poale un riu mititel,

Plinge și suspină tinăra domniță

Dulce și suavă ca o garofiță;

Căci în bătălie, soțul ei dorit

A plecat cu oastea și n-a mai venit.

Ochii săi albaștri ard în lacrimile

Cum lucesc în rouă două vioarele;

Buclele-i de aur cad pe albu-i sin;

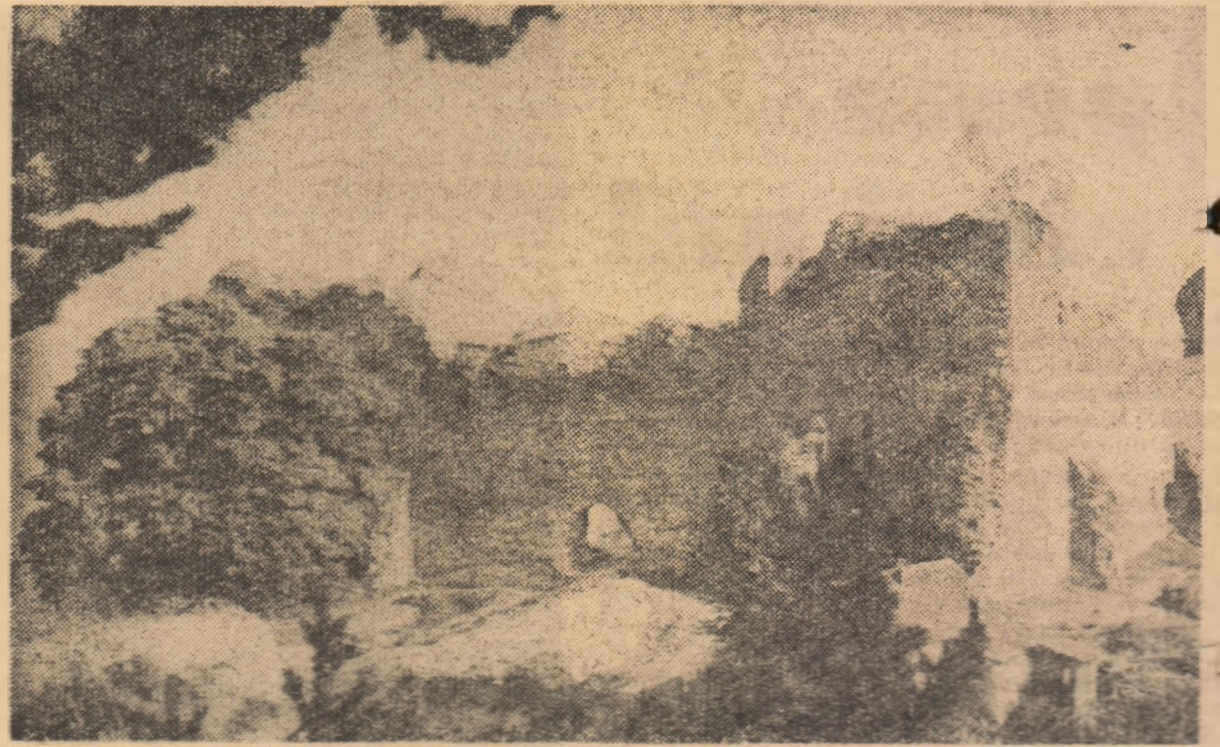
Bezele și crinii pe față-i se-ngin.

Însă doamna soacră lingă ea veghează

Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

D. BOLINTINEANU

(Fragment din poezia „Mama lui Ștefan cel Mare”)



## În universul eminescian

Am pornit într-o după-amiază pe la Vicov, pe la Rădăuți și Suceava, spre mirificul univers dinții al copilăriei lui Eminescu, unde, precum se știe, între albastre orizonturi se află fîntina vie din care a țîșnit, răzbătînd printre zăcămintele de aur și de nestemate, cea mai limpede apă a geniului artistic românesc.

Ieșind din Burdujenui Sucevii, iau aminte, trecînd prin comuna Dumbrăveni, la străvechiul parc din centru împoporat cu arbori trufași de-o vîrstă cu poetul și încă și mai în etate decît el, de-o seamă cu dumnealor părinții. Raluca lui Vasile Iurașcu din Joldești și Gheorghe Eminovici — căminarul; parcul inverzit și parcă aureolat de-un abur de legendă inconjoară azi, între corneturile sale, clădirea dalbă cu linii zvelte, moderne, a căminului cultural, trainic durată în anii puterii noastre populare.

De-aici, drumul ne scoate în largimea cîmpului înveșmîntat cu griie năvalnic inspicate, desfătate cu irizări de topaze care se ridică plutînd peste întinsoarea tarlalelor, din apa domolului Siret.

Între acestea, urcat pe dimburile din fața noastră, ni se înfățișează ochilor, cu accentele vechilor lui edificii și cu siluetele noilor construcții, orașul Botoșani. De la barieră, mă abat, pe lingă Uzinele textile Moldova, pe șleahul cel vechi al Dorohoiului, iar peste puțin, după ce las în urmă Cătămăreștii, iată-mă-s pe meleagurile baștinei lui Eminescu, la Ipotești. Satul, înțemeiat demult, este orînduit între niște măguri sprincenate, de pădure. În latura sudică, suie astfel lin costița unei pădurici care se călătorește pînă spre Baisa. Dincoace, tîind de-a curmezișul cuprinsurii și înaintînd spre Botoșani, pășesc, în flanc cite unul, cu pași de uriași, ca în poveste, stilpii liniei de înaltă tensiune ai sistemului

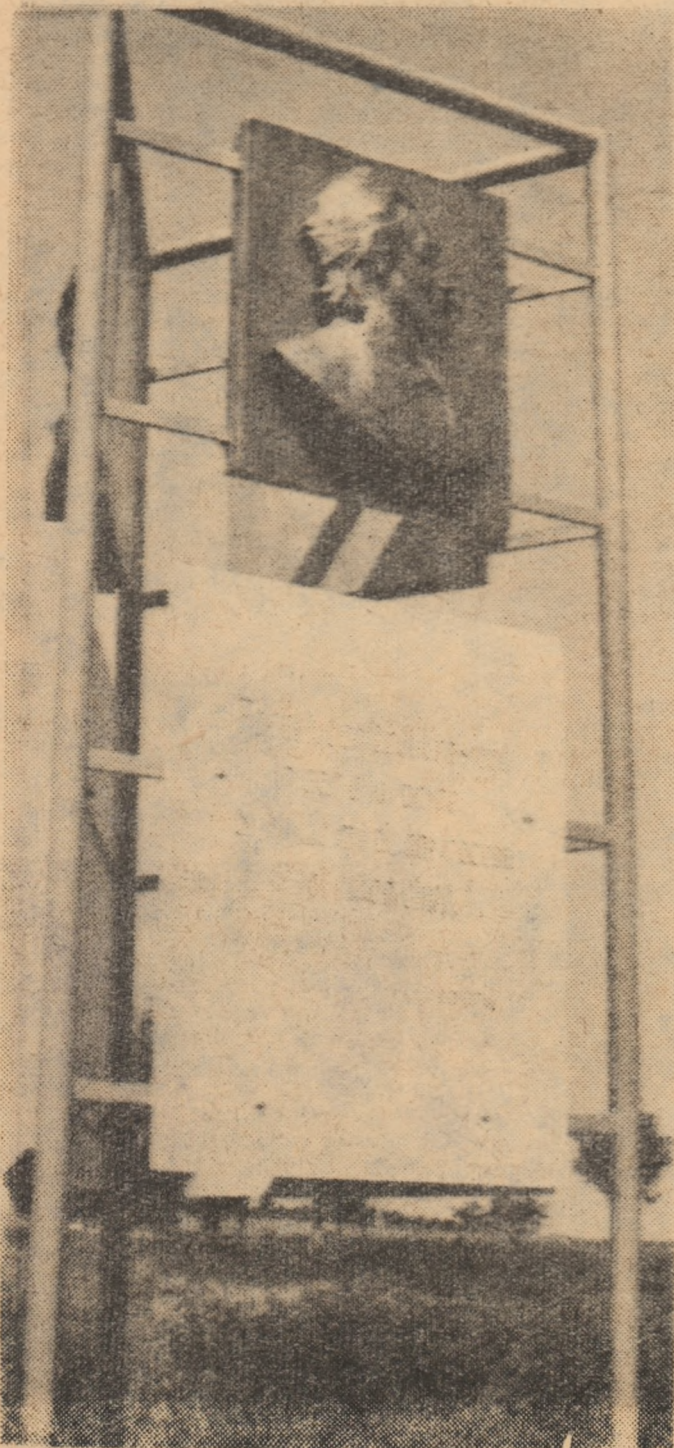
energetic național. Nu mai e pe aci Mihai ca să-i vadă și să-i întîmpine, nu mai e, în starea ei de atunci, casa lui părintească. În locul casei de-acum un veac și mai bine, revăd azi, intrînd în sat, casa memorială renovată, ca o dovadă, între atîtea numeroase altele, că în anii revoluției noastre culturale, poporul l-a așezat și îl așează pe poet la rangul de cînstă ce i se cuvine în conștiința noastră națională.

„Aici, la Ipotești — stă scris în cartea de aur de către tovarășul Nicolae Ceaușescu care a vizitat, nu demult, aceste meleaguri, — de unde s-a înălțat în strălucire universală luceafărul geniului poetic național, cînstim cu emoție memoria nepieritoare a celui mai iubit poet al neamului nostru, Mihai Eminescu. Visul lui de dreptate, de libertate și înălțare a României, cîntat în vers de aur, se împlinește în strălucirea vremurilor noastre, cînd întregul popor, deplin stăpîn pe propria soartă, își construiește viața nouă — socialismul”.

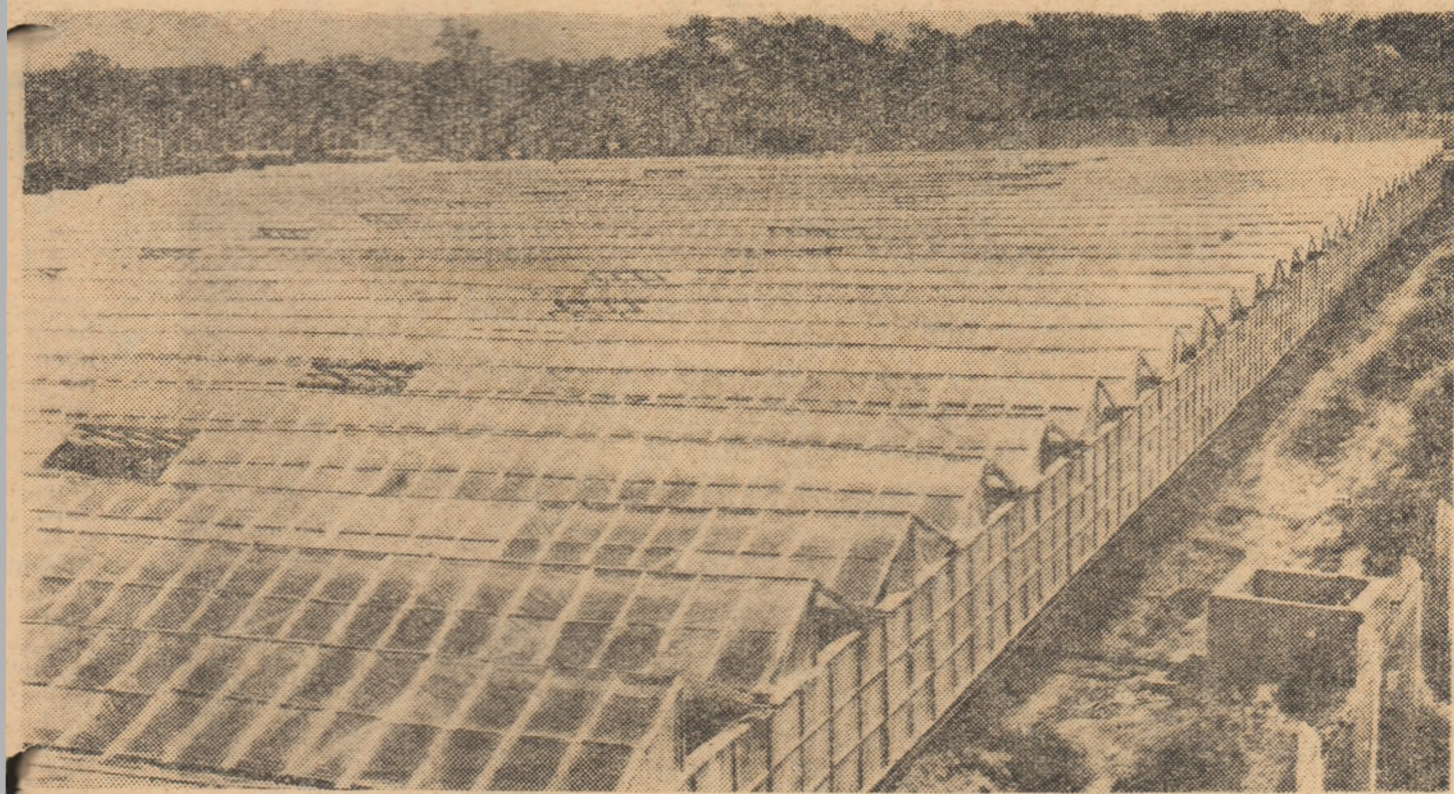
Ies din pridvor și, adînc mișcat, îmi plîmb privirile cînd la dreapta, cînd la stînga, cercînd să intru în vorbă, parcă cu singurii martori ai copilăriei poetului, doi venerabili salcimi. De undeva, de peste colinele din preajmă, se lasă, abia simțite, învăluirile unei seri domoale, se aude cum într-un pomat, dă glas răgușit, din pricina ciresilor, cucul, cum devale, la izvorul lui Gherghieș, broaștele repetă pentru vesperalul lor concert și cum, spre pădurea ce se pierde către Baisa, ori dinspre rîștea unui redeac de tinăra mlajă, dinspre Cucorăneii, adie vag asfințitul cu unde de răcoare molcomă și tihnită. „Fiînd băiet, păduri cîntăreiam / Și mă culcam ades lingă izvor, / Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam / S-ascult cum apa sună-ncetîșor; / Un freamăt lin trecea din ram în ram / Și-un miros

venea adormitor; / Astfel ades eu nopți întregi am mas, / Blind îngînat de-al valurilor glas” — îmi sună în amintire versurile. Și mă duc cu gîndul și cu ochii închipăirii la scaldă de la iaz, unde Mihai se întorcea, în miez de vară, cu ceilalți frați ai lui, la lecturile făcute pe insulițe din baltă și care i-l prezentau pe Robinson, îl văd ascultînd povești de la bătrînii satului, sau făcînd pozne, zburdînd pe hudîțele cătuneii, mi-l imaginez stînd la taifas cu moș Miron prisăcarul și parcă mi se năzare din neștiut și chipul dragostei lui dinții, fătucă ceea cu „ochii mari” și „părul negru-n coade”. Muzeografa casei memoriale imi istorisește de silnițele cooperativelor din sat care compun o brigadă a cooperativei de producție din Cucorăni, ce poartă, numele poetului de școala frecventată de cei aproape 80 de elevi, de filmele ce se aduc în sat și de echipa de dansuri populare de la cămin, de numărul aparatelor de radio, iar eu continui să admir trandafirii din curte și florile de portulac ce zîmbesc pe alea ce vine de la poarta de intrare și iarăși mă gîndesc. Mă gîndesc cum din sămînța care a încolțit aici, bind întieile țării din lumina soarelui, vine dulceața atîtor poeme; cum din acest univers a zvicnit, în traiectoria lui fulgurantă, dar care va dura întotdeauna, luceafărul incandescent al literaturii noastre noi. Este luceafărul de a cărui veșnică lumină strălucitoare se știe azi pînă departe, mult dincolo de mări și țări, marele Eminescu, proiectîndu-ne, în graiul diamantelor sufletului său care îi încrustează versurile, în conștiința viitorimii, ca pe un popor harnic, pașnic, talentat și cu drept pe lume la cînstă și la slavă.

Ion ISTRATI







Sera solar a cooperativei agricole Dumbrăveni

# DUMBRĂVENI

## Fișe din și pentru o monografie

Personalitatea acestui sat cu nume frumos, acestui sat învăluit în statornică verdeață trei anotimpuri și asediat de vijeliile îndelungii ierni a Moldovei de nord, nu poate fi înțeleasă decât înglobată în marea personalitate a satului românesc contemporan.

Un vechi obicei din Dumbrăveni, comunicat de profesorul Petru Froicu, iscusit cercetător al tradițiilor satului, este ca atunci când flăcăul petrece spre casă fata îndrăgită, părinții acesteia, în cazul că și-l doresc gine-re, să-l invite în odaia de oaspeți și să aprindă toate luminile. Mai ales toamna și iarna, ferestrele luminate ale odăii „cei mari” vestesc apropierea nunților.

Localitatea e pomenită în documente de pe vremea lui Alexandru cel Bun. Erav aici păduri întinse, distruse mai târziu din pricina velnitei unui Ghika, mare moșier și, în plus, proprietar al unei fabrici de cherestea. Se mai păstrează, înlesnind stabilirea unei tarlale sau a alteia, denumirile „La Pădure”, „Teiș” etc. Griul și porumbul au răzbătut printre rădăcinile acestor mari păduri care se pierd în istorie.

De pe panoul de onoare, rotund ca o floare a soarelui, și aflat în holul noului sediu (clădire cu etaj și 20 de încăperi: casă-laborator, sală de ședințe, birouri etc.), privesc zece fotografii. Transcriu explicațiile: „Rotaru Mihai, îngrijitor frunțaș, a obținut cea mai mare producție de lapte”; „Mihai Simion, maestru legumicol”; „Dumbrăveanu Mircea, șef de echipă brigada a VI-a, conștiincios și activ în muncă”; „Podaru Maria muncește cu multă pasiune la brigada legumicolă...”

Invitația la nuntă se face în următorii termeni: „Bună ziua / Și bine v-am găsit / Gospodari cinstiți, / Rog cuvântul să-mi primiți. / V-au rugat tinerii miri, / Nunții mari și socrii cei mari, / Să faceți o cale și-o cărare / Până la casa dumisale”.

Intrucât etajul superior este recent terminat, obiectele casei-laborator abia au fost aduse în marea încăpere și stau așezate pe parchet. Pere de sticlă c tot felul de plante, mostre splendide de porumb și griu, cărți de agrozotehnie scrise în românește sau în limbi străine (una, cu autograful autorului, dedicată localnicilor) așteaptă să fie așezate în rafturi. Cu toată această stare de improvizare, doi ingineri și

o tehniciană, pină la montarea mobilierului și aranjarea micii biblioteci documentare, își găsesc de lucru aici, consultând schițele de amplasare a culturilor, analizând soluții de combatere a ruginii la griu, făcând, între două drumuri practice pe tarlale, experiențe științifice.

Corul, brigada artistică de agitație, recitatorii, soliștii vocali, dansatorii căminului cultural din Dumbrăveni (merită văzut sediul acestui cămin cultural, clădire croită cu gust, spațioasă, cu cinematograf, bibliotecă, săli de repetiții, club) au participat, nu demult, la un fel de „dialog artistic”, întrecându-se cu vecinii din Siminicea. Artiștii amatori din Dumbrăveni au câștigat cu un avans de 5 puncte.

La nunți, în Dumbrăveni, se fac schimburi de cadouri, însoțite de urări hazlii. Se obișnuiește și aici faimosul „dans al găinii”, jucat de bucătăreasă și punctat de stihuri ca acestea: „Găinuță porumbacă / Ieri erai pe după casă / Astăzi ești la nun pe masă. / Ieri erai pe după sură, / Astăzi ești la nun în gură”.

Cooperativa agricolă de producție din Dumbrăveni livrează în anul 1966, pe baza contractelor, 500 tone cartofi, 200 tone de porumb, 100 tone floarea-soarelui, 350 tone legume și zarzavaturi, 230 000 litri de lapte, 8 tone de smântână, 13,7 tone carne, 90 tone de mac și multe ale produse. Intre Suceava și Botoșani, satul Dumbrăveni este o adevărată uzină de produse vegetale și animale.

Pe perețele opus celui cu panoul de onoare, o gazetă cuprinde trei articole, pe probleme la zi: 1. Mihai D. Neculai scrie despre necesitatea intensificării muncii în vederea încheierii lucrărilor de irigații pe 332 ha. (să-mi mîna viitoare aspersoarele vor împrăști pe 235 ha plantate cu sfeclă, apa transportată de conducte de oțel); 2. Morisca Mihai pledează pentru buna întreținere a culturilor; 3. Pirojec Francisc, în „Constructorii noș-

tri”, făcând un scurt bilanț a ceea ce s-a construit în cooperativa agricolă în ultimii ani (sediul, 10 grajduri pentru 1 300 bovine, atelierele, garajul auto, sera, solarul, casa inginerului agronom), remarcă activitatea maestrului Irim N. Mihai și a dulgherilor Ion Dăscălescu, Aurel Birăscu, Nicolai Rădăuceanu și Leon Vatamanu.

Articolele amintite oglindesc un punct de vedere care, la Dumbrăveni, e al marii majorității din cele 2 000 de familii cuprinse în cooperativa agricolă de producție.

Articolele amintite oglindesc un punct de vedere care, la Dumbrăveni, e al marii majorității din cele 2 000 de familii cuprinse în cooperativa agricolă de producție.

Articolele amintite oglindesc un punct de vedere care, la Dumbrăveni, e al marii majorității din cele 2 000 de familii cuprinse în cooperativa agricolă de producție.

Articolele amintite oglindesc un punct de vedere care, la Dumbrăveni, e al marii majorității din cele 2 000 de familii cuprinse în cooperativa agricolă de producție.

Articolele amintite oglindesc un punct de vedere care, la Dumbrăveni, e al marii majorității din cele 2 000 de familii cuprinse în cooperativa agricolă de producție.

Platon PARDĂU

# LA NORD DE PODU-ÎNALT

Pământul Vasluiului e plin de amintiri. De la biserica bătrână de peste patru veacuri cu hramul Sfântului Ioan și pină la măgurile din zare se întinde umbra lui Ștefan. A trecut pe aici cu oștenii lui iar caii au călcat cu copite dealuri, văi și alte dealuri, fiindcă se țin lanț și nu se mai sfîrșesc. Au găsit și au lăsat în urmă un pământ frămîntat iar în străfundurile lui oase de viteji.

Pe pământul acesta au crescut, cu sufletele fermecate de atitea legende eroice, alte generații.

Am aflat la Tanacu, sat așezat la o palmă de loc mai la nord de Vaslui și de Podu-Înalt o întâmplare neobișnuită... „Seara — spunea Neculai Munteanu, președintele cooperativei agricole, — mă uit spre dealul Topu și-i văd așa cum îl știam, acoperit cu un pospai de verdeață. Dimineața cînd mă scol, privesc din nou într-acolo, mă frec la ochi și nu-mi vine să cred. Pământul de pe deal o pornise într-o singură noapte la vale. În locul acela se căsca acum o borbă neagră.”

Fenomenul e frecvent la Tanacu. Pământul aflat în pantă, înmuiat de ploii, se dizlocă și atunci începe acea ciudată călătorie care poate duce în câteva ceasuri la modificări de relief. De cițiva ani oamenii se luptă să-l stabilizeze, să-l modifice și să-i întocmească o nouă geometrie. Ni se arată hărți, studii și proiecte de organizare. Parcă au întins tot pământul pe masă, la scară mică, și ne plimbăm cu degetul pe liniile de tuș pe care au trecut plugurile reversibile și balansierele, urmînd precaute curba de nivel. La Tanacu nu-i ca oriunde. Tractoriștii ară în pantă și adesea tractoarele fac echilibristică. La operația strategică amintită, numită modern și organizarea teritoriului, au participat specialiștii de la DRIFOT (Direcția Regională de Îmbunătățiri Funciare și Organizarea Teritoriului).

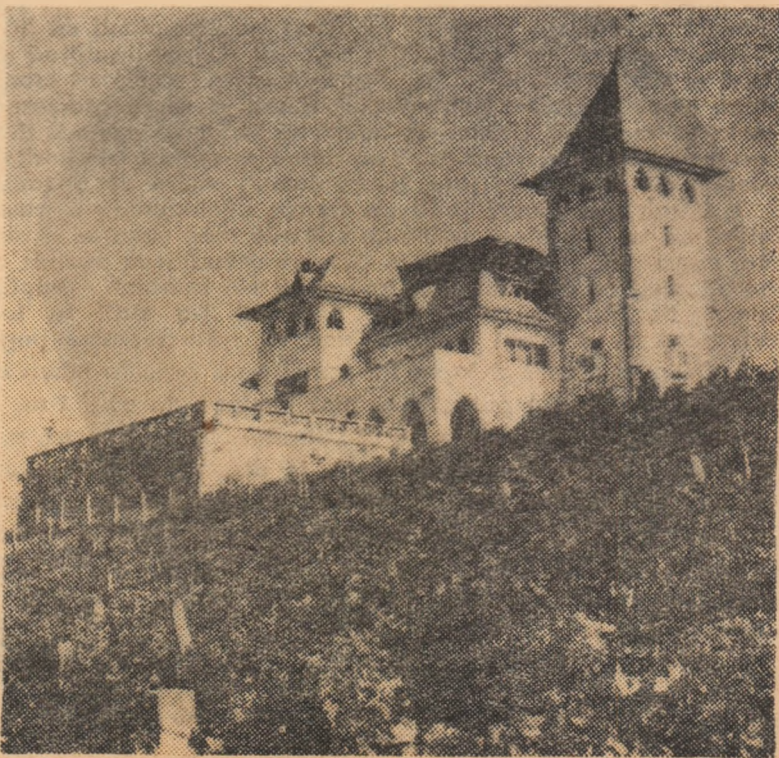
Hydrologii, geologii, pedologii au cercetat pământul în lung și-n lat. S-au făcut 400 de probe de laborator ale solului stabilindu-i-se structura, omogenitatea, gradul de eroziune și necesarul de substanțe fertilizante. Pe lângă topometri, prîvind prin ochianele teodolitelor, au trecut în atitea dimineți oamenii cu sapa, spre deal la terase. În urma lor au apărut vile pe ripele care-și căsăseră pină în clipa aceea cariile galbene, cauzate de prăbușiri și de eroziunea lentă. Pe pantele mai dulci au semănat cereale. Ca să nu se scurgă apa au intercalat griul cu prășitoarele. Sint procedee obișnuite în astfel de cazuri. Mai neobișnuite ni se par însă acele dungii decolorate care brăzdează lanul de griu de la vale spre culme. Acolo au fost vechile ogașe care despărteau tarlalele. Fiecare avea cite o „curea” îngustă de pământ care încingea dealul pină sus. Una a fost a lui Gheorghe Stancu, alta a lui Ștefan Manta care avea o jumătate de hectar pe dealul Floriata. Un hectar se întindea peste două dealuri. Socotiti-i singuri lățimea. Sau mai bine să vă ajutăm cu metafora lui Gheorghe Cotaie: „Dacă mă culcam de-a curmezisul, stăteam cu picioarele pe un ogor și cu capul pe-al treilea”. Munca pe „curele” era ca o pedeapsă. Se ara în sus și-n jos. La urechi cădeau boii cu botu-n brazdă. (Ca în povestea damnatului Sisi!). Ogașele rămîneau tot timpul nearate. Cu timpul pământul s-a degradat și după cum se vede nu s-a tîmăduit pe deplin nici pină acum, cînd se ară pe curba de nivel.

La Tanacu se ară „pe curba de nivel”. Oamenilor le place să rostească vorba asta. Cu ea pe buze au minat tractoarele peste ogașe și au dublat într-un singur an, pe pământul acesta atît de sucit, producția de cereale.

Neculai Munteanu ne poartă pe cel mai larg drum, un fel de magistrală, apărută în urma reorganizării teritoriului. E așezată pe culmi. În stînga se întind culturile de griu, în dreapta viile, în zare dealul Chetrani e tapisat în creștel cu coverul ruginiu al florilor de sparceță. Pină acum acolo n-a fost nimic. Treceam pe lângă elesteul în care se zbenguie crăpnenii. (Nici aici n-a fost nimic). De pe dealurile Manta, Pirtănoșilor, Merenilor, Horiatu, Folești, se scot griu și porumb, furaje, dovleci căpăținoși din soiul Marița, struguri șasla și tîmțioși.

Pe drumul cel mare se scurg toamna toate bogățiile cîte le-au smuls ei pământului. Atunci Tanacu seamănă cu un ciudat amfiteatru. Ciudat fiindcă jos în arenă se află instalat satul care privește. Privește sus pe versanți unde se desfășoară spectacolul cel mare.

V. TOSO



Castelul G.A.S. Cotnari regiunea Iași.



# ȘTEFAN-VODĂ CEL BUN ȘI DREPT

În zidirea istoriei tuturor popoarelor, personalitățile stau ca niște stilpi de lumină — și adăugă lumină de faptă și de gând.

Ștefan-vodă, cel ales de țară, pe cimpul de la „Direptate” de lângă cetatea Sucevei, ca să se noi odului ocirmitor, se înalță, în istoria noastră, ca un chip de înțelepciune neobișnuită. Pe el, cum spune istoricul N. Iorga, „l-a înălțat cu mult peste ființa omenească spornica poezie a legendei”, tradiția și povestea română.

De ce oare, cu cit trecătoare vremea, cu atit Ștefan cel Mare apare tot mai deosebit, mai impresionant și se impune nu numai admirației, ci și dragostei noastre?

Intii pentru că, luind cucerirea într-o vreme grea, aprigă, dure-roasă, prin vărsări de sânge și umilinți, știut-a cum să ocirmitască, cum să scoată țara și poporul dintr-un liman. Dovedindu-se, dintru început, adinc cunoscător al vremii și împrejurărilor, al oamenilor. Le-a judecat, pe toate, cu pătrundere de simținte, sănătos, deplin, cu mintea dar și cu inima. În domolirea puterilor de putere și deșertă mărirea a boierimii folosit-a cuvintul blin și totața înțeleaptă, acolo unde povața da rod, iar spada, acolo unde căia se cerea tăiat din rădăcină, fără milă. Fost-a un minunat împărat de dreptate. Și aspru. Și drept. Și bun. De aceea poporul nu l-a uitat niciodată. Iar cronicarul i-a zis, ca și cei mulți: „Ștefan-vodă cel Bun și Drept”.

Cronica îl rinduește, în strălucitul sir al marilor gospodari. Zidit-a Ștefan-vodă orașe, întemeiat sale noi. A deschis zeci de tirguri, pentru ca țara să devină țară negoț cu leșii, cu ungurii, cu venețienii. Înzestrind răzășinile cu pământ, voievodul Ștefan a ajutat ca ogoarele să se umple de belșug, poienile cu iarbă grasă să hrănească temazlicuri de cornute, stăi de ro și herghelii de cai vestiți în toată lumea. Livezile și viile dau-au fructi rod bogat. Iar din prisăci a curs mierea cea dulce și ceașca cu băbătătoare miroznă, căutată și prețuită chiar și de marii și dea bogarii patricieni ai Veneției.

Meșterii din sate și orașe au dat la sporul belșugului: rotari și dulgheri, armurieri și cojocari, bliari și zidari, croitori și zugravii. Și dacă la hotare, meșterii de acum două veacuri au ridicat cetăți cu ziduri groase, de nebiruit, înăndru au zidit case și mănăstiri, ca niște minunate bijuterii cioplite din daltă, zmlăuite ori zugrăvite din penel, în culorile cimpului sau al cerului românesc.

Fost-a Ștefan cel Mare iscusit diplomat. Știa cind să fie prieten cu unul sau altul dintre vecini. Cind să dea și cind să ceară ajutor, la ceas de primejdie. Știa cind să-l infrunte pe dușman, strivindu-i cerbicia și cind să plece, capul să să păstreze neintinată ființa poporului și a țării. Și dacă s-a lăsat, lui au ajuns pină la Persida lui Uzun Hasan și au urcat treptele în marmoreanul palat al dogelui de pe lagunele venețiene, el au rostit un singur gând al țării și al lui Ștefan-vodă: luptă comună împotriva primejdiei otomane, luptă pentru trai slobod.

Dar, în aceeași stralucită măsură fost-a Ștefan-vodă și oștean. S-a priceput mai bine, mai cu meșesug decit toți contemporanii lui, să rindiască oștirea, s-o înarmare, s-o ocirmitască în luptă. Și ca nimeni altul s-a priceput să lege brațul și inima și cugetul întregului norod obiăduit, de marea, de urzită idee a apărării hotarelor și a traiului slobod, în țara slobodă. La ceasul acela de primejdie, din 1474, cind săbătecul răcnet de luptă al osmanliilor cutremura văile și munții Moldovei, țărăni îi grăia ca unii frate: „Doamne, nu te tulbura, căci îți vom sta astăzi vitejește alături...”

Avut-a mindria biruinții câștigată cu brațul și singele poporului, cu priceperea și dirzenia lui de ocirmitor, care, ne spune Ureche cronicarul, nu luptă numai „cu vitejește cum cu meșesugul”. „Am invins strășnic pe acei dușmani ai noștri și ai creștinătății, scrie el după marea biruință de la Vaslui căreia tot conducătorii de state, și i-am stărimat și i-am călcat în picioare”.

Dar întemeindu-se totdeauna pe dreptatea cauzei, nu s-a înfricoșat nici cind a rămas singur în țara dușmanului chiar copleșitor de puternic fiind acel dușman. În pisană mănăstirii de la Războieni, ridicată întru slăvirea celor jertfiți acolo, în vara lui 1475, a scris, fără ascunderea adevărului și fără să se lingeie, ci îndrjindu-se în luptă: „...au fost biruiți creștinii de către păgini și au căzut acolo multime mare dintre ostașii Moldovei”.

Cronicarul Ureche i-a daltuit în cuviate luminoase această trăsătură de caracter: „La lucrul de războaiă meșter, unde era nevoie însuși se vira, ca văzându-l ai săi să nu îndărpeze, și pentru aceea rar război de nu biruia, și unde biruia alții, nu pierdea nădejdea, că știindu-se căzut jos, se rădica deasupra biruitorilor”.

Așa nu s-a lăsat înfrinț nici în anul de mare cumpănă 1475. Ci a adunat din nou oaste. Și din nou i-a stat poporul tot, țara toată, cu viteje, alături, pină l-a prăbusit pe Mahomed Cuceritorul în largul de la miază ziua Dunării. Numai Ștefan și poporul lui de români, un mănunchi de oameni curajoși, au făcut ca Șaboiinii să nu fie un Cosovopolie sau un Mohaci, bătălii care au dus la înrobirea și pieirea Serbiei și Ungariei medievale. Minunat lucru! exclamă cronicarul la acel leat. După politica (înțelegerea) dintai și după pierzarea oștii dintai, ceta ce nu avea voință de oaste, ci stragea pășterii din munți și argali de-i înarmă, acum țara se rădica deasupra biruitorilor; ce întâi se vedea că au pierdut țara, acum domni alțora da și țara lătea”.

Daruit era Ștefan-vodă cu treaza înțelepciune a cumpănirii lucrurilor. Că nu s-a lăsat ispitit de marile cete deșerte și rătăcitoare pentru cugete. Și nici de laudele care se gramădesc asupra celor puternici și talentați ca o familie amețitoare, nu s-a îmbătat. Cumpăna dreptei judecări l-a înut veșnic veghetor. Și parca l-a zidit la locul meritatei vrednicii și a bunai cuvintie, așa de caracteristice poporului nostru.

De asta chipul și fapta lui parca s-au scris în inima noastră, adinc și de neșters, mai puternic și mai luminos de cum l-au scris zugravii cei iscusiti în mănăstirile de al cătorie. Marile însușiri, marea virtute a poporului nostru și-a găsit în el, în cunătorul bun, drept, înțelept și viteaz, cea mai depină întâmpare. Azi nici nu ne mai putem închipui fără Ștefan-vodă. Cum nu ne mai putem închipui nici fără Mircea Bătrînul și fără Mihai Viteazul, fără Boris și țara Tudor Vladimirescu, fără Bălcescu sau Eminescu și nici țara țării care au făcut România Socialistă de azi.

Pe drept poporul român l-a cîntat, și cîntă și-l va cînta:

Ștefan, Ștefan domn cel mare,  
Samăn pe lume nu are  
Decit numai mindrul soare...

Dumitru ALMAȘ



Mănăstirea Putna



Spectacol cu piesa „Apus de Soare”, de Barbu Delavrancea, pe ruinele cetății, de scaun a Sucevei.



Aurora Armeanu, talentată solistă vocală a căminului cultural din comuna Dorna Arin.

În m...  
Ve...  
boadă  
nouă an...  
pe troi...  
străluc...  
fără du...  
sfieinic...  
dine in...  
duri, ur...  
Pregătis...  
tindeni,  
la rindu...  
și de pr...  
Neamțul...  
cu zimbr...  
La hotar...  
Numai...  
cu prea...  
șind in...  
tate de...  
să fie m...  
spune cr...  
cul dînt...  
năstire...  
făcut pr...  
mănăstir...  
grăvăla...  
dinlăunt...  
plumbu...  
Cum a f...  
hall Sad...  
praznic...  
lită mul...  
dobîndit...  
citorie...  
ții lespe...  
pomenit...  
crist, mi...  
episcop

S

C

Ind...  
văz...  
neb...  
bele lui S...  
șilor mei...  
ci a urma...  
voștri, în...  
Cine nu...  
o înconjo...  
esențial...  
nestinse...  
decit or...  
confiere...  
rind gînd...  
timpului...  
petrece o...  
mal mole...  
Țara de...  
din sevă...  
provocă...  
lștii, nec...  
zis: albas...  
Moldov

In...  
ducți...  
de p...  
giune...  
reuri...  
hîrtie...  
lemn...  
chid...  
fi co...  
nuar...  
lui -...  
mobii...  
fabri...  
tricot...  
și de



# Mănăstirea de la Putna

am ajuns primăvara în sears puhoiale, Ștefan lui Ion Visternicul să sloidirii de la Putna". In cei eră de la înscăunarea sa țara îl cunoscuse „nu în au, cit în hărnicia lui cea

la acel timp își alese se li cu greutate, pusese orumuri, la vămi și la vati, pe furi și pe ucigași. fi, pusese căpitani prefuabi la cetăți. Priveghease ale domnești din Suceava cit și la înnoirea cetății că în acea vreme flamura deasupra multor cetăți de veii.

este treburi sfătuindu-se tist... cu alți clerici, ie... in poienele desfă... locul unde trebuia... a ales acest loc, ne-o veculce: „...au tras cu armunte ce este lângă măgiunsu săgeata, acolo au riu... Și așa au fost făcută, tot cu aur poleită, zudecât zugrăvală, și pre nafară, și acoperită cu e 1470 avea s-o sfințească. ea sfințire, ne spune Mi-vestit în toată țara mare menitea morților și umimnezeu pentru biruințele e trei ani la acea sfinție e cu ciocanul în cea din-166. Au cădelnițat și au adormiți părintele Teo-evii, și părintele Tarasie, iar la ieșirea Domniei

oștile au fulgerat armele, apoi au stătut stîncă, în straiile și zalele lor.

Nemții au trăsmit cu bombarde pe deal și călăreții au ridicat steaguri în sulii, jucîndu-și caii. S-au intins mese de praznic în toată valea. Și clopotele cele nouă, turnate de meșteri de la Liov au dat zvon de slăvire Celui care bate peste obraz pe vrăjmașii noștri și zdrobește dinții celor răi“.

Un istoric rus, pe nume Karamzin vorbind despre marele Ștefan Vodă, scria: „Noi am vorovit despre începutul principatului Moldovei. Ocîrmuit de voievozi, a căror nume abia ne sunt cunoscute pînă la Ștefan al IV-lea, cel mare, carele au cutezat a se înarma împotriva înfricoșătorului Mahomed al II-lea și cu strălucitele biruințe ce au purtat asupra numeroaselor oștiri turcești și-a înscris numele său în istoria celor mai mari eroi... bărbat în primejdie, mare la suflet în nenorociri și modest în norocire... el a fost mirarea stăpînitorilor și noroadelor, cu mici mijloace el făptuind mărime“.

Sărbătorirea a cinci sute de ani de la întemeierea mănăstirii „unde Măria sa și-a așezat singur mormîntul și piatra cu inscripție între flori de acantă...“ este poate cel mai impresionant omagiu care s-ar putea aduce aceluia care a fost „mirarea stăpînitorilor și noroadelor“ și care a întemeiat aici pe meleagurile moldovenești „o vestită stăpînire“.

Această mare figură a poporului nostru, prin faptele sale, prin politica sa dinlăuntru și din afară, prin tot ce-a clădit în țara și-n cugetul Moldovei și-a înscris numele „în istoria celor mai mari eroi“.

După moartea lui Ștefan Vodă au venit pe capul țării nenumărate necazuri și furtuni.

Dar amintirea marelui domnitor s-a păstrat peste veacuri. Sentimentul de patrie și patrio-

tism, al demnității și independenței naționale avea să renască și să retrăiască cu și mai multă vigoare, alimentat în popor, de gîndurile și faptele celor mai buni fii ai săi.

Figura de legendă a lui Ștefan cel Mare avea să constituie, de-a lungul veacurilor, un steag de luptă, de îmbărbătare, de nădejdi și îndrăzneli în biruințe viitoare.

Între poeziile postume, ale lui Eminescu, există una a cărei paternitate e pusă azi la îndoială. Și chiar dacă ea n-ar aparține lui Eminescu, poezia exprimă sentimentele împărtășite în acea vreme și de el. Cităm două strofe dintr-nsa:

„De prin munți, cimpie, din unghiuri depărtate,  
Din țîrguri, municipii, comune, un popor,  
De-același curat singe, se scoală să ia parte  
La zi de sărbătoare, la rugăciune-n cor.

O munți și văi profunde, oh! dați-mi pentru-un  
nume  
Sublima voastră voce, că-i trist sufletul meu.  
Dar bardul, nu, nu cîntă... el plînge și-apoi

spune:  
O, Ștefan! tu ești mare și la mormîntul tău!“

Se împlinesc cinci sute de ani de cînd „măria sa lovise cu ciocanul în cea dintii lespede“ la zidirea Mănăstirii Putna.

De curînd conducerea partidului nostru a făcut o vizită în „dulcea Bucovină“ oprindu-se și la Mănăstirea Putna pentru a aduce un omagiu marelui voievod Ștefan.

Cu acest prilej conducătorii noștri au scris în cartea de aur a muzeului mănăstirii:

„Cu adîncă emoție am vizitat Mănăstirea Putna unde se află lăcașul de veci al celui ce-a fost gloria Moldovei, scut de apărare al glicii străbune — Ștefan cel Mare, erou legendar, a cărui luptă și activitate închinată libertății și

neatîrnării patriei și poporului, împreună cu a altor mari domnitori ai țării, stă la baza făuririi României. Aceste locuri evocatoare erre mărturisesc vechimea tradițiilor noastre de luptă, de cultură și civilizație sint o adevărată școală de patriotism și încredere în forța poporului, care, stăpin deplin pe soarta sa, continuă glorioasele tradiții ale înaintașilor, construindu-și o patrie nouă, înfloritoare, socialistă. Împlinirea a 500 de ani de la zidirea acestei mănăstiri este un nou prilej de a cinsti minunatele tradiții patriotice ale poporului român“.

Sub semnul acestor gînduri se va desfășura serbarea de la Putna din anul acesta. Pentru că „poporul nostru a trebuit să ducă multe lupte de-a lungul secolelor pentru existența sa, pentru crearea statului național român, a națiunii române“.

Un rol de frunte în această luptă a avut și marele Ștefan Vodă. „A trebuit să învingem multe greutăți; — spunea cu prilejul vizitei la Putna, tovarășul Nicolae Ceaușescu — poporul nostru a știut însă să-și unească forțele și să învingă toate furtunile, pentru a ajunge la înflorirea de azi. Anii socialismului, deși puțini, numai douăzeci, au însemnat, am putea spune, o adevărată renaștere a națiunii noastre, a statului nostru, a poporului român“.

Sărbătorind în zilele acestea împlinirea unei jumătăți de mileniu de la zidirea Mănăstirii Putna, slăvind acele timpuri, cu inima plină de bucuria înfloririi României noastre de azi, și încrezători în viitorul ei de mîine, ne vom gîndi la vorbele cu care-și încheia, Mihail Sadoveanu, a sa minunată Viață a lui Ștefan cel Mare:

„Spiritul rămîne în lucruri, în întocmiri și în suflete și încă încearcă a ne călăuzi pe căile viitorimii“.

Constantin PRISNEA

astă parte a țării noastre — Moldova, orașul Iași, au cucerimenea, lupte grele, au dat mulți luptători de seamă a fericirii poporului nostru. De aici, din Iași, s-au ridicat rturari care au adus o contribuție însemnată la făurirea turii românești. Și astăzi Iașul este unul din centrele im-culturii, ale progresului României socialiste.

(Din cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., ținută la Iași în ziua de 20 mai 1966)

## ȘTEFAN CEL MARE

Deși la Putna-n criptă zace,  
Ștefan e viu în suflete.  
Spre munți el brațele și desface,  
Dînd codrilor răsuflete.

Spre-a țării libertate multă,  
Pe urmele izvodului,  
Urechea neamului ascultă  
Porunca voievodului.

Căci pentru toată veșnicia,  
Cît sfinte mi-s hotarele,  
Îmbrățișează România  
Cu ochii lui ca soarele.

Și fie iarna, fie vara,  
Fioruri dînd drumeților,  
El nevăzut străbate țara  
În fruntea călăreților...

George LESNEA

# Tempă moldavă

ărîna, apa, frunza și lizează cu acel ecou peire, repetînd vor- „...n-a fost a strămo- și nu e a voastră, urmașilor urmașilor

abur albastru, care particular, specific, ca de niște focuri întele. Mult mai dulce apasă pe virfuri de e la reflecție, scobonostalgie a scurgerii ementele naturii se tă. E albastrul cel pite am văzut. În oievozilor l-a imitat a trecut pe ziduri ce ire și astăzi. Specia- na alchimiei, i-au

ezie și inavuțindu-se

va volumul pro- striale a sporit ță de 1959. Re- uce astăzi mine- ritină, celuloză, aj, plăci fibro- e mari se des- rii cinci ani. Vor voltate în conti- fier Leșul Ursu- vov, fabrica de ng Moldovenesc, prolemnoase, de întele, de covoare e.

cu poezie. Cu ochi măriți de uimirea prezen- tului îi cercetezi geografia. De pe virful Pris- lopului, aluneci privirea pe firul apelor: Siretul cu afluenții săi, Bistrița, Moldova, Moldovița, Suceava, Trotușul, Birladul... Lîngă cetățile străbune de apărare, se înalță edificiile moderne ale socialismului. Țara Dornelor, țara aurului verde și a minereu- lui. Codrii mari și faloși; guri de izvoare cristaline; harnicii băieși; femeile și fetele care „merg torcînd caere de pănură și cîntă- cîntă!“; flăcăii care „strigă vesel în horă“, Domoală, apa Moldovei adună în oglinzile ei răsfrîngeri din peisajul orașului Cimpulung — așezare pitorească în amfiteatru de munți cu aerul îmbălsămat cu parfum de rășină. De sub străvechiul țîrg, căruia i-a dat și nume, Siretul se dăruie cîmpilor roditoare. Suceava, Somuzul, apa Moldovei, vârsîndu-i-se, îi murmură în cadențe muzicale despre combinatele Sucevei, despre Fălticeni — „locul unde altădată nu se întîmpla nimic“. Mai în jos, se străvăd Pașcanii cu blocuri în roșu, ca niște corali. E o înaintare în ritmuri largi, mărețe. Văzduhul se umple de ritm de orgă uriașă: halele laminorului de la Roman. Bistrița, aproape de orașul lui Bacovia, după ce a adunat zeci de riuri, încă străluminată de aștrii Bicazului, i se varsă liniștită Siretului. În fostul țîrg „cu tristețe becuri cu pală lumină“, resimți din plin un dinamism interior. Zăcăminte petrolifere. Climatul dulce de la Slănicul Moldovei cu izvoare minerale și feruginoase. Apa Birladului i se dă la vârsare cu imaginea fabricii de rulmenți, învecinînd-o cu contururile cetății oțelului de pe Dunăre, Galațiul.

— Apelor „fiți beteală pe vecie-n / fericita Românie“, cum zice Tudor Arghezi.

Dar Iașul? Sonetistul îl cîntase, astfel: „În pulbere de foc își string volumul / Lucefericu scipiri de piatră rară... / Și-n clipa care-ți pare seculară, / Trec veacurile-n

mintea ta ca fumul“. Alături „de accentele vechilor cupole și turlle ce scilpesc orbitor în luminile matinale“, se profilează fabrici și uzine. Zona industrială. O întinerire, în vi- ziunea urbanisticii de azi. Totul oferă certi- tudinea unor virtuți durabile. Adie un suflu din energia omului contemporan. Cetatea își

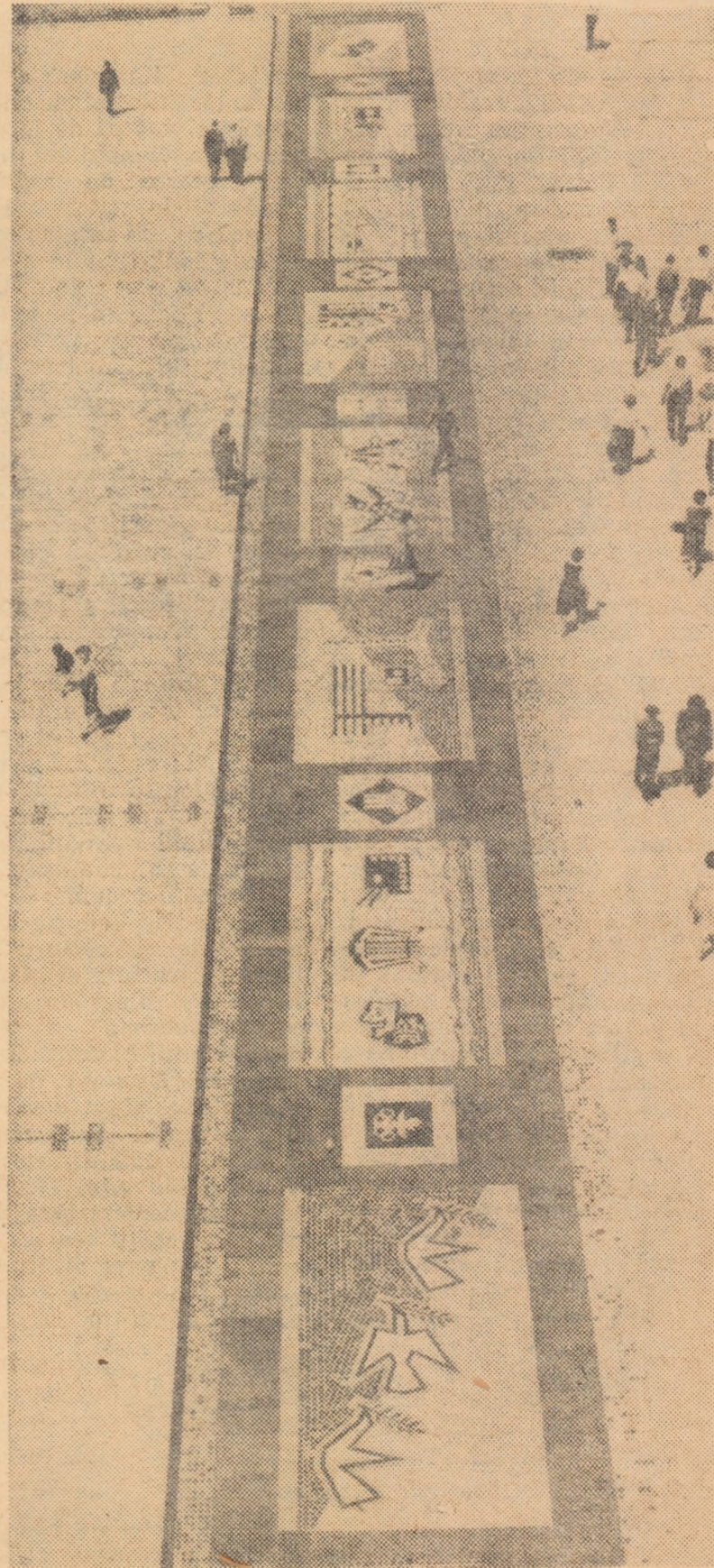
**Colectivul de muncitori, tehnicieni și ingineri de la Combinatul de hirtie și celuloză din Suceava și-a îndeplinit planul de producție la principalii indicatori economici și financiari pe primul semestru încă de la 18 Iunie. Acest succes a permis harnicului colectiv de la acest modern combinat, să realizeze pînă la 30 Iunie însemnate depășiri. Astfel, la producția globală, s-a realizat o depășire de 14 milioane și jumătate, iar la producția marfă de 12 milioane.**

trăiește zborul de înălțime. Sint alți atomi de poezie în aer: „E-o încordare deslușind mistere / Ce se-adîncesc în hăuri fără fund, / Unde-n ecou de muzică de sfere / Oceanele stelare își răspund“.

Orizontul Moldovei de azi are, în atingere cu albastrul, o altă cristalizare de safir. Ascultîndu-l, descoperi un foșnet asemănător aceluia ce te inconjoară cînd te-afunzi în cărți. E mireasma străvezie a gîdurilor izbucnind din litere, la ceasul învelirii nocturne a statuilor. Și, de loc anacronic, picurînd o dulceăț, se fac auzite și „albas- trele romante“.

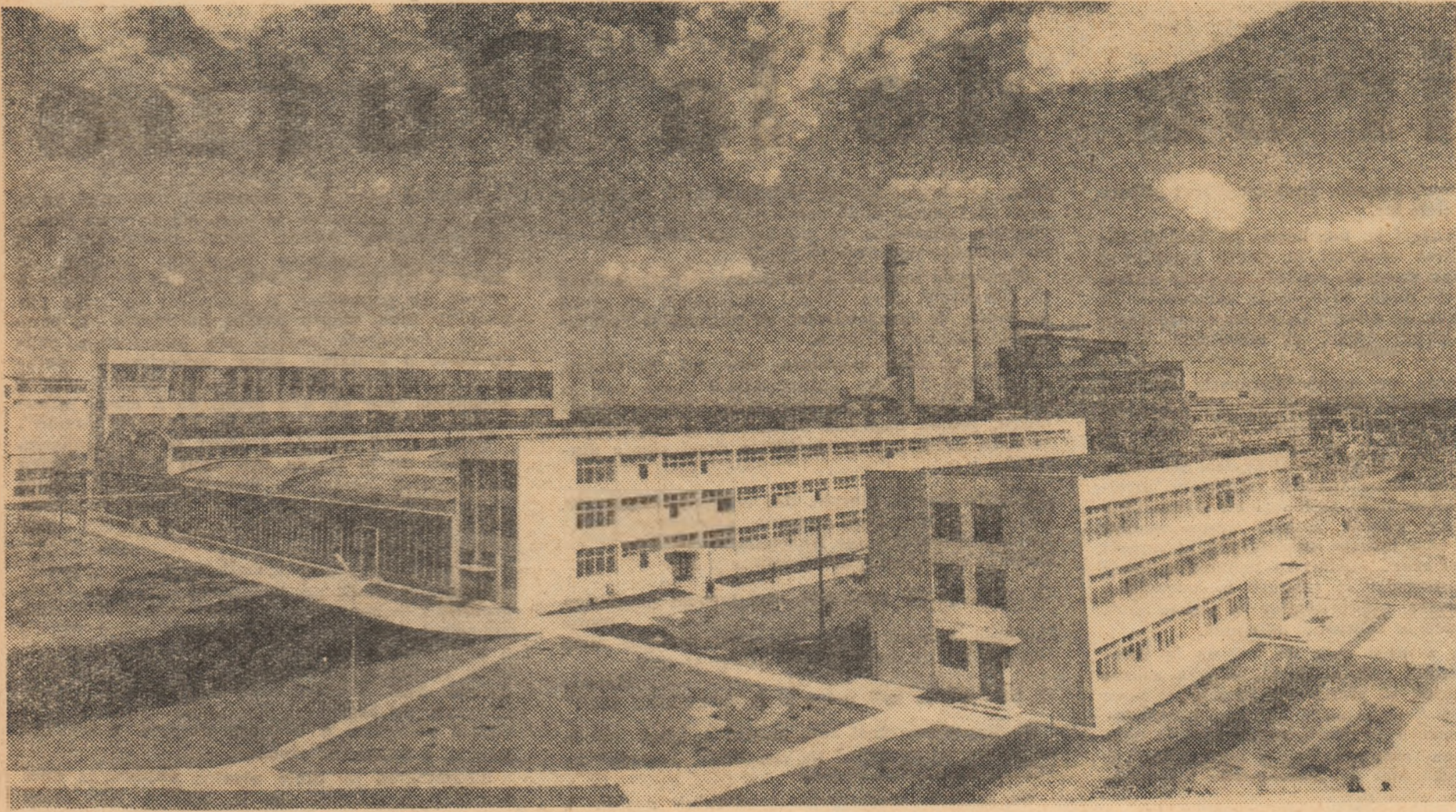
Care țară, într-ale tale Românie, s-a mai încoronat cu-atîta cîntec?

Horia ZILIERU



Iași: mozaicul din Piața Unirii





Fabrica de mase plastice din Iași

# NOILE CETĂȚI ALE SUCEVEI

**A** lături de în veci cinstita măiestrie a vechilor meșteri care au ridicat arcadele cetății de scaun și au zugrăvit Voronețul, Sucevița și Putna, s-au așezat măiestria și îndrăzneala noastră, a meșterilor de astăzi, care i-am dat vechii cetăți de scaun luminozitatea și îndrăzneala arhitectonică a unui oraș modern, care am înălțat, în fapt, aproape de ruinele glorioasei cetăți, blocurile turn și am așternut o piață de mozaic, poate asemănătoare pardoselii pe care a căleat Măria Sa Domnul Ștefan. Am transformat uliți înguste și întortocheate în bulevarde și magistrale, am deschis drum prin munte spre inima bogățiilor, am dăruit șesurilor rod și urmașilor școli și instituții de cultură cum n-a avut parte să cunoască în trecut Bucovina, țara fagilor și a cerului neasemuit de albastru.

Străvechea cetate de scaun de pe colinele cu arbori foșnitori cată în cele patru zări spre noile cetăți ce i s-au adăugat. Cată spre cele două mari combinate din Lunca Sucevei, cel de celuloză și cel de prelucrare superioară a lemnului, în care și-au dat mâna tehnica modernă cu talentul oamenilor din partea locului, combinate spre care vin pădurile să se prefacă în hirtie și în mobilă și să călătorească spre zările țării. Cată spre Bucecea, unde noua fabrică de zahăr pare riu transoceanic navigând pe talaruri de grîne și sfeclă de zahăr, un transoceanic cu toate luminile aprinse, stoluri mari de stele rotindu-se în noaptea cimpenească.

Și cată Suceava spre cetatea minereurilor de la Iacobeni, de la Leșul Ursului și Tarnița, peste pădurile Bistriței și Suhăi, unde oștenii cu lămpașe și pickhamere supun mileniiile înghiocate în minereu, iar chi-miștii dezvelesc din ele mangan, cupru, zinc, pirită...

Răzbat, de departe, dinspre Botoșani, vuietele războaielor

de țesut din care se aștern peste țară curcubeie albe de pinză ca omătul de lapte conservat la Cimpulung în uriașele retorte de argint ale Rarăului de sticlă și beton. Răsună sirene cu glas puternic și la Rădăuți unde s-a durat o nouă cetate a industrializării superioare a lemnului, și vor răsună mereu altele tinere adunînd pe meterezele lor de muncă rodnică încă 29 000—30 000 de vrednici muncitori.

O, dar cite cetăți ale piinii și vinului, ale laptelui și fructelor au răsărit pe șesurile dăruite cu rodnicie dintre Suceava și Siret, dintre Moldova și Prut! Vaci grase pasc pe șesurile Dumbrăvenilor. Struguri dulci ca miezul soarelui, atîrnă, grei, pe colinele Romei Botoșanilor; grîie de aur se leagănă la Vlăsinești și la Calafindești; urda dulce miroase a ciuboțica cucului la Volovăț; crapi dolofani mușcă seara din azima lunii oglindită în iazurile de la Cătămărești...

E plină Bucovina de „cetăți ale industriei, ale agriculturii, ale științei și culturii”. Iată, lingă străvechile și glorioasele licee: Ștefan cel Mare din Suceava, Eudoxiu Hurmuzachi din Rădăuți, Laurian din Botoșani și Dragoș Vodă din Cimpulung, și-au deschis porțile Institutul pedagogic din Suceava, liceele din comune ca Vama, Moldovița, Vicov și altele, s-au ridicat sute de școli noi, s-au clădit teatre, cămine culturale, s-au alcătuit filarmonici și ansambluri de cîntece și dansuri, pentru ca oamenii de-aici să se înfrupte din tot ce știința și cultura au mai de preț.

Dascăli de seamă, născuți pe aceste locuri, au revenit la matcă să-și dăruie anii și înțelepciunea urmașilor. S-au reîntors, să cînte la ei acasă, Ciprian Porumbescu și Enescu, pe viori și pian, cioplite din lemnul pădurilor de-aici. S-a întors și Eminescu la Ipotești

pentru geniale îngîndurări și Nicolae Iorga -a pornit iarăși, din Botoșani, laudînd istoria țării.

Se spune că zidurile vechii cetăți a Sucevei au fost durate cu un mortar de o compoziție necunoscută. Zidurile noilor cetăți, înălțimile lor, frumusețea lor însă, au fost și sînt durate cu un mortar a cărui compoziție o cunoșc și copiii: dragostea de patrie, dragostea de oameni și geniala conștiință a Partidului Comunist Român. Partidul a redat poporului nostru întreaga măreție a sa, iar poporul i-a dăruit Partidu-

lui întreaga sa încredere, întregul său talent, întreaga sa dragoste și recunoștință.

Oamenii de-aici știu că viitorul lor se cuprinde în viitorul strălucit al patriei. Ei știu că regiunea lor va fi și mai bogată, și mai frumoasă, și mai împodobită! Le-a spus-o însuși secretarul general al C.C. al Partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul recente vizite făcute pe me-leagurile sucevene. Și ei și-au sumes și mai mult mincile și s-au pornit și mai virtos la muncă pentru viitorul regiunii lor și al țării întregi, hotărîți să confirme încă o dată cuvintele pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a spus despre ei: „Prin realizările obținute, oamenii muncii din regiunea Suceava au contribuit la mersul înainte al întregii țări, au adus o contribuție de seamă la victoria socialismului în patria noastră”.

Dragoș VICOL

## Patria peste cinci ani

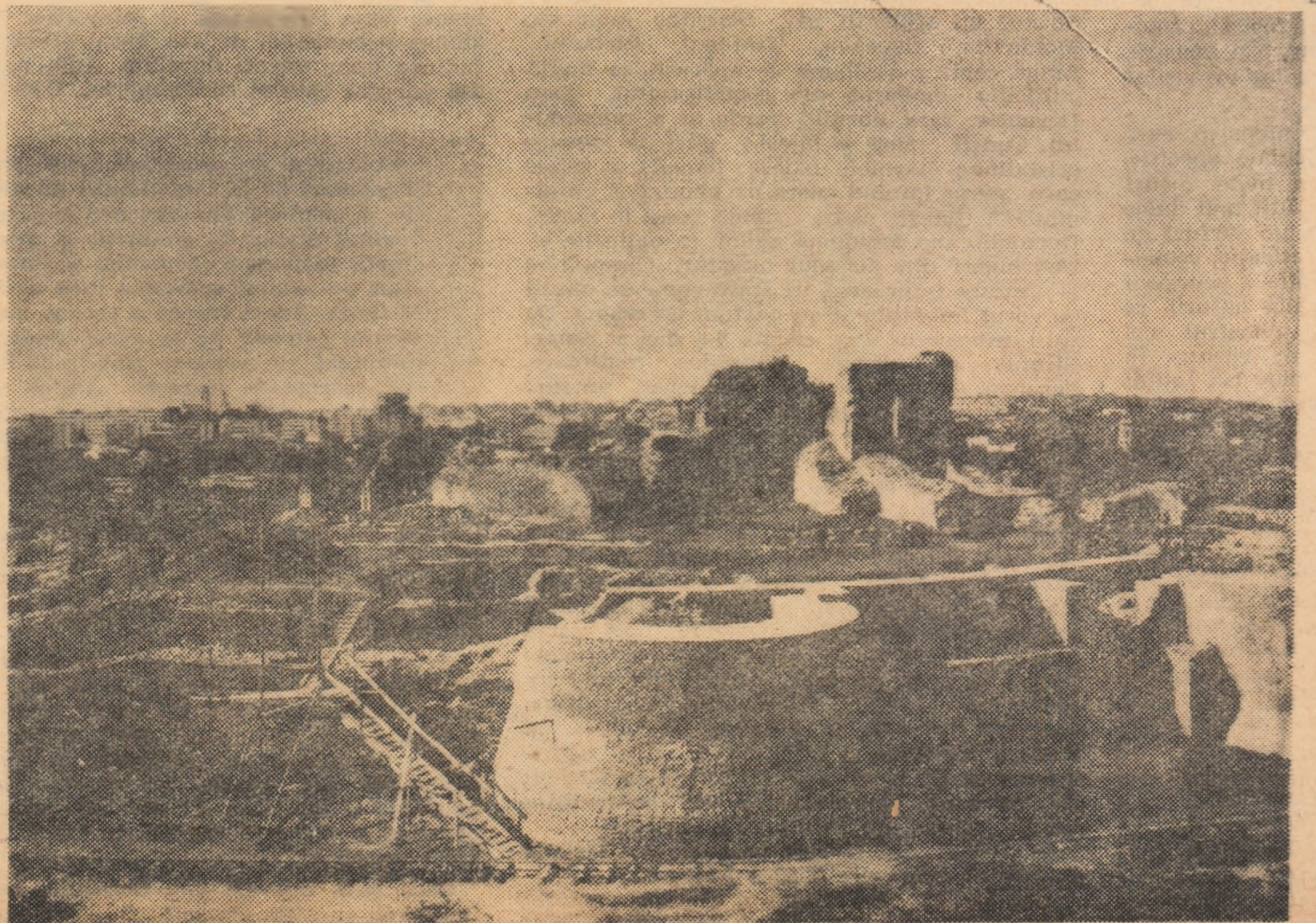
(Urmare din pag. 1)

ceava. În cuvîntul său la sesiunea Marii Adunări Naționale, deputatul Dumitru Tambric a făcut în fața asistenței o descriere entuziastă a perspectivelor regiunii Suceava. Investițiile în valoare de 5,7 miliarde lei se vor materializa în noile obiective ce se vor ridica ca și în cele în curs de construcție. Vorbitorul a amintit de complexul minier de la Leșul Ursului - Fundul Moldovei, de fabrica de mobilă de la Cimpulung, de noile fabrici din centrul regiunii, de atâtea alte obiective de care se leagă și se va lega renumele modern al străvechii Suceve. Nimic din ceea ce privește îndesularea materială și spirituală a oamenilor muncii nu lipsește din acest cuprinzător document. Producția de bunuri materiale de care vom beneficia la sfîrșitul cincinalului, a celor din domeniul culturii și sănătății, va atinge nivele cum n-au fost niciodată mai înainte.

Salariul real va fi cu 25 la sută mai mare, iar veniturile reale ale țărănimii cu 20—25 la sută. De la începutul anului viitor se vor lua măsuri pentru mărirea pensiilor.

Nimic așadar nu a fost uitat. Vedem în aceasta grija părintească a partidului și guvernului de a asigura un trai an de an mai îmbelșugat al oamenilor.

Poporul nostru a luat cunoștință cu entuziasm de prevederile noului cincinal. Acesta așază țara și poporul nostru pe o treaptă și mai înaltă a istoriei. Imaginea luminoasă a patriei de peste cinci ani pe care prevederile cincinalului o oferă ne însuflețește în munca fără preget, pentru împlinirea a tot ceea ce astăzi se numește proiect.



Ruinele cetății de scaun a Sucevei



# Povestiri și legende populare despre ȘTEFAN CEL MARE

Celui ce a fost/ Domnul Ștefan cel vestit/ Domnul cel nebiruit, / poporul i-a închinat nenumărate povestiri, legende, cintece. Glorioasele fapte de arme ale lui Ștefan Vodă sînt explicate, în creația populară, de cele mai multe ori, prin marile lui calități și, rareori prin intervenția unor forțe supranaturale. Portretul moral al marelui Voevod, pe care poporul îl poartă în sufletul său, este plin de strălucire, reflectă felul în care Ștefan a știut să se bizuie pe popor, pe înțelepciunea sa.

## Așa era Ștefan Vodă

De cum s-a suit pe scaunul Moldovei și pînă ce a pus minele pe piept, n-a avut nici o zi de pace și odihnă ca alți oameni, ci tot numai în războaie peste războaie. Nu apuca bine a se bate cu un împărat, crai, vodă sau ce era și iarăși trebuia să meargă împotriva altuia. Și poate nu s-ar fi bătut de atîtea ori dacă craii și împărații de prin prejur i-ar fi dat pace. Apucîndu-se dușmanii țării lui mai întîi la sfadă cu dînsul, el fiind un om care nu suferea nici o dată pe nime să-i sufle în borș, nu se lasă pînă ce nu-i da fiecărui cîte o bătaie de la roate, știi colea... s-o ție minte cît a fi și-a trăi.

Așa era Ștefan Vodă, cine vrea să știe, înțelept, isteț, inimos și viteaz cum n-a mai fost altul pe timpul lui, de-ai fi imblat să cauți lumea lungiș și curmezis.

Ștefan mai degrabă și-ar fi dat capul decît ar fi închinat cuiva țara de bună voie și ar fi plătit haraci.

Pe cît era de vrăjmaș în vreme de război pe atîta era de bun și blind și cu dreptate în vreme de pace. Celor săraci le da bani și moșii tot așa și celor viteji și cu credință către Domn. Celor năpăstuiți și asupriți le făcea dreptate așa că în țara lui era numai belșug și toate cele de mulțămînt.

Ștefan Vodă cununa, boteza și petrecea la cumătrii alătura cu țărani, laolaltă și striga ca sub Cetatea Neamțului:

Geocă nură \*  
Lîngă burcă \*\*  
Și papuc  
Lîngă opincă

## Strigături de joc

Pe vremea de secerat  
Ștefan calu-a-ncălicat  
Și la Baia a plecat  
Pe dușmani de i-a secat.

★

Ștefan, Ștefan pui de leu  
A mîncat pe locul meu  
Mîncat carne de buhai  
Ș-a bătut pe șapte crai.

## Bătălia de la Războieni

Cică Ștefan cel Mare fusese învins de turci la un loc de-i zice Valea Albă.

Ne-mai ajungîndu-l capul ce să facă, ca să scape țara de acești păgîni, se duce la un sahastru să-i ceară sfat.

— Unde-s turcii? îl întrebă sahastrul.

— Intr-o vale înconjurată de dealuri.

— Atunci stringe degrabă o mie de oi, una de miei, alta de vaci și încă una de viței. Apoi așază fiecare cînd pe cîte un deal; dar așa fel ca oile să fie față-n față cu miei și vacile cu vițeii. Mai pune la fiecare cînd cîte-un pîlc de oaste. Suie-te pe urmă pe cel mai înalt dintre dealuri și începe a trimița și a da drumul la tunuri și apoi... îi face cum te-a învățat Dumnezeu.

Ștefan făcu întocmai cum îl învăță. Dar cînd începură trimițele să sune și tunurile să bubuie unde n-au început vitele a rage,

a zbiera și a alerga miei înspre oi și vițeii înspre vaci de credeai că-i sfinșitul lumii, nu altceva.

Turcii văzînd una ca asta să buimăcesc de tot; nu știau încotro să deie și ce să facă. Dar cînd văzură pîlcurile de oaste că se apropie, îi cuprinse o spaimă strașnică și de frica celor ce se petreceau gîndeau că tot ce au și văd îi oaste de-a lui Ștefan.

Turcii încep a alerga în toate părțile. O învălmașeală mare se iscă iar Ștefan se răpede ca un trăsnet cu cele patru pîlcuri ale oastei, cuprinde pe turci în toate părțile și începe a-i bate vitejește.

Păgînii răzbiți o iau la fugă, Ștefan îi urmărește și-i seceră mereu, mereu pînă îi trece peste Dunăre.

Și așa și de data asta tot Ștefan iesă învingător.

## Tudora Vrăncioaie

Pe virful dealului Dumbrava din munții Vrancei era o căsuță în care ședea o babă pe care o chema Tudora Vrăncioaie. Intr-o sară, baba ședea pe pragul ușii și torcea. Stînd așa zărește în depărtare un călăreț în goana calului. După ce a trecut Dealul Lupului se oprește în Crucea celor șapte munți ca să mai răsuflă calul. Voinicul își aruncă ochii împrejur și pornește către căsuța babei. Cînd a ajuns dinaintea căsuței întreabă pe babă:

— Ai unde să mă primești în bordei și să-mi dai apă la cal?

— Cum nu, voinice. Pofim și-i ospata la noi, cît ț-a trebui, îi bea cît ț-a fi gustul și te hodi-nește ca acasă la dumneata. De cal să n-ai grijă c-o-i căuta de el cum trebuie.

Străinul să dă jos de pe cal, își mîngieie calul plin de spumă de atîta alergătură și oftă adînc.

— Dar ce ai voinice de oftezi așa din greu? Ț-a murit tătu-tu, mămuca-ta ori nevasta?

— Cum să nu oftez dacă țara-i prada turcilor, și-i povesti cum turcii au năpădit țara și i-a bătut oastea imprăștiind-o.

— Cum s-ar zice ești Domnul Moldovei, Ștefan cel Mare?

— Adevărat. Și decît aș fi ajuns vremea asta mai bine rămî-neam și eu printre cei morți.

— Nu te scribi Măria Ta, fi cu inimă și nu face pe voia dușmanului. Las' că-i învinge. Dacă-i țara-n cumpănă iaca-ți dau pe cei șapte feciori ai mei care-s voinici ca niște zmei și sînt cînstea și sprijinul bătrînețelor mele.

A doua zi cum s-a zorit de ziuă, Ștefan Vodă întovărășit de cei șapte Vrănceni porni prin țară; a strîns oastea rîsipită, a mai chemat și alți munteni și-au tăbărit pe turci.

Cei șapte frați tot alături cu Vodă se luptau de-a valma ca niște lei paralai.

Turci cădeau ca frunzele toam-ii și toată cîmpia era numai grămezi de morți.

După ce a biruit pe turci Ștefan a chemat la dînsul pe cei șapte frați.

— V-ați purtat vitejește flăcăi, ferice de mama care v-a făcut și v-a crescut. Iaca pentru ajutorul și vitejia voastră vă dau cei șapte munți din Vrancea cu vale eu tot.

Voinicii s-au dus și-au ales fiecare cîte-un munte la poalele cărora s-au întemeiat mai tîrziu șapte sate și fiecare sat și-a luat numele după numele stăpînilor celor șapte munți.

## Ștefan Vodă și șoimul

ȘTEFAN:

Șoimanule, șoimuț ușor  
Fă-te roată sus în zbor  
Ce se vede la hotare,  
De s-aude zgomot mare?

ȘOIMANUL:

Ștefane! Viteazul meu!  
Zău, de altul c-ar fi rău,  
Iar de tine mult e bine  
Că tu ești șoiman ca mine.  
De jur împrejurul tău  
Năvălesc dușmani mereu.

ȘTEFAN:

Las' să vie, las' să vie  
Să se deie pradă mie!  
Moarte-ai paște ca o turmă,  
Păcatu-i mină din urmă.  
Mulți au mai venit la noi  
Puțini s-au dus înapoi.

## Maria Sutașului

Fiică, soră și femeie de ostaș, Maria, de la moartea bărbatului său intră în oștire, unde tatăl său, bărbatul său și frații săi muriră de mina vrăjmașilor. Avea 20 de ani cînd rămase văduvă și cu un copil, și fu primită în oaste de către căpetenia oștirii.

În timpul războiului cu ungurii, la Baia, ea a luptat vitejește. În bătălia de la Rahova era totdeauna în fruntea oastei încît oștenii tovarăși se plînsese căpeteniei oștirii să o lase mai în urmă, pentru că-i mama unui copil pe care trebuie să-l îngrijească.

Dorința lor a fost împlinită și Maria rămase în urma oștirii.

Aici văzînd ea rînit de moarte pe un comandant și stringînd 120 femei de prin sate, cară toată noaptea muniții și hrană la Căntelerești unde Ștefan cel Mare bătuse 120 000 de turci. Mai tîrziu ea intră iarăși în luptă și pe cînd mînuia un tun a fost rînită greu și silită să iasă din luptă. Din acest război i s-a dat gradul de cînstă făcînd-o Sutaș (căpitan) și Vodă a oprit-o la curtea domnească printre boieri, unde a fost la mare cînstă pînă la moartea sa.

## Movila lui Burcel

Intr-o zi de sîrbătoare  
Intr-o zi cu mindru soare,  
Care lumea-nveselea  
Și cu aur o-nvelea,  
Iată mări se ivea  
Ca alt soare strălucia  
Domnul Ștefan cel vestit  
Domnul cel nebiruit!  
El pe cal încăleca  
Și cu mulți voinici pleca  
De la scara curții lui  
La biserică-n Vaslui.

Cînd aproape de intrare  
Ce se-aude-n depărtare  
Glas de om ce strigă tare:  
— Hăi, ho; ță. ho Bourean  
Trage brazdă pe tapșan!  
Ștefan Vodă se oprea  
Și din gură așa grăia:  
— Auzita-ți auzit  
Glas de român necăjit?  
Intr-o clipă să-l găsești  
Și cu el aici să fiți.

Explicînd Domnului de ce este nevoit să lucreze în zi de sîrbătoare, omul spuse:

— Tu ești Ștefan Domn cel Mare  
Care în lume samăn n-are,

Și eu sînt Șoiman Burcel  
Pușor de voinicel!  
Doamne pun mîna la piept  
Și mă jur să-ți spun eu drept.  
Pin-a n-ajunge plugar  
Aveam falnic harmăsar  
Și o ghioagă nestrujită  
Cu piroane tîntuită  
Care cînd o învirteam  
Proască prin dușmani făceam.

Iar în foc la Războieni  
Mi-a căzut ghioaga din mînă  
De o sabie păgînă;  
Dar n-a căzut numai ea

Domnul Ștefan l-asculta  
Și din gură cuvînta:  
— Măi Burcele fătul meu  
Iată ce hotărăsc eu.  
Iați un plug cu șase boi  
Și mergi bogat de la noi.  
Iați movila răzășie  
Ca s-o ai de plugărie,  
Dar în virfu-i să te așezi  
Ca strejar să prîvighezi,  
Și Tătarii de-i vedea  
C-au intrat în țara mea,  
Tu să strigi cît ce-i putea:  
— Săi Ștefane la hotară  
C-a intrat sabia-n țară!



ȘTEFAN CEL MARE

Pictură în ulei de Eufrosina Lipețchi

A căzut și mîna mea  
Cu păgînu-alătura!...  
De atunci n-am ce să fac  
C-am ajuns un biet sărac.  
Nici n-am casă nici n-am jug  
Nici juncani ca să-i înjug.  
Toată vara m-am rugat  
De bogații cei din sat  
Să-mi dea pluguri ca să ar...  
Mi-a fost ruga în zădar.  
Atunci Doamne mă-ntorsei  
La tatar că mă dusei  
Un plug mare că prinsei  
Și cu-n bou îl înjugai  
Și de lucru m-apucaii,  
Că săracul n-are soare  
Nici zile de sîrbătoare!

Atunci eu te-oi auzi  
Ca un smeu m-oi repezi  
Și nici urmă-a rămînea  
De Tătari în țara mea.

Textele sînt reproduse din volumele: Simion T. Kirileanu: ȘTEFAN CEL MARE și SFINT — istorisiri și cîntece populare; Vasile Alecsandri: POEZII POPULARE ALE ROMÂNILOR.

\* Blănă prețioasă  
\*\* Cojoc



# TRĂNDAFIR DE LA MOLDOVA

De s-ar face-așa deodată  
Apele din țara toată  
Și-ar curge fără opreală  
Riuri late de cerneală;  
De s-ar face, măi bădie,  
Frunză-n codri tot hîrtie,  
Păsările secretari  
Cu focuri din cei stejari.  
Tot n-ai dovedi să scrie  
Cît am vrea să mulțumim  
Celui pe care-l iubim,  
Fratelui nostru mai mare  
Ce ne-a scos din supărare;  
Partidului nostru frate  
Ce-a făcut nouă dreptate.

P. URSACHE  
de la Ștefan Andronache,  
Husi



Cîmpia cea mîndră-ntinsă  
De lumină și de grîu  
Înoată calul ca-n riu,  
Grîu măscat înalt cît calul  
Parcă-i de aur tot lanul.  
Cîmpia cea mîndră, mare  
Plină-i de secerătoare,  
Plină-i de secerători,  
Ce-au venit astăzi în zori  
Ca albinele pe flori.  
Și-au pornit toate șiraguri,  
Ca albinele în faguri,  
Ca să adune dulceață  
Pentru noua noastră viață.

P. URSACHE  
de la Ion Ipate,  
Frumușica-Negrești



Ileanuța-i româncuță  
Toți flăcăilor draguță  
Ea să scoală dimineață  
La izvor își spală față  
Și-apoi pune la cosiță  
Două flori de garofiță  
Și la bunu-i busuioc  
Să dea inimelor foc.  
Iarna toarce la fuioare  
Țese firu-n țesătoare  
Și-apoi vara la izvoare  
Bate pînza-n foc de soare  
Și pe urmă fata-și coasă  
Cămășuică de mireasă  
Și s-o poarte cu noroc  
Să dea inimilor foc.

Cules de G. BREAZUL  
Fundul Moldovei-Cimpulung



Foaie verde sălcioară  
Măriuță, Marioară,  
Vină miine-n prag de seară  
Sub cel fir de lozioară,  
Cînd am merge la cămin  
Tot pereche noi să fim  
Să te-nvîrți cum știu cu foc  
Și la dansuri și la joc.  
Haide, fată bălăioară  
Nu fii tristă ca aseară.  
Nu mă face de ocară.  
Că tot eu te-oi împăca  
Cu tractorul te-oi purta  
La arat și-nsămîntat  
Pe ogor în lung și-n lat  
Ca să crească bobul plin  
Pentru anii care vin.  
Foaie verde sălcioară  
Măriuță, Marioară,  
Dragostea de-un an și o vară  
Nu se strică într-o seară.

C. BRUS-TAMAS  
de la Eusefina Simon,  
Racila-Buhuși



Foaie verde de trei brazi,  
Merge trenul din Bicaz;  
Merge trenul la Bacău  
Și merg eu în dorul tău.  
Merge-un tren la timp de noapte,  
Lina a rămas departe  
Și tot ies în calea lui  
Stelele Ștejarului;  
Foaie verde foi de crini,  
Din Ștejarul, tot lumini;  
Tot prin Piatra, Săvinești!  
Țara mea, cum înflorești!  
Pe la Săvinești în noapte  
Stelele stau așezate  
În uzină și palate  
În ghirlande de lumină  
Stelele se țin de mînă.  
Foaie, bujor înflorit  
Lumina s-a răspîndit  
Pe șosele și alei,  
Uite cîți luceferi,  
Cîte becuri aplecate  
Pe șosele asfaltate,  
Parcă-s floarea soarelui  
În mulțimea cîmpului.  
E puterea omului  
Și e libertatea lui.  
Bicaz, Piatra, Săvinești,  
Țara mea, cum înflorești!

ION APETROAE  
de la Ion Isachi,  
Răbii-Tg. Neamț

Și pe ploaie și pe soare  
Pentru-o viață-nfloritoare.  
M-am oprit, m-am odihnit,  
În poeni cu fin cosit,  
Jos la umbra brazilor,  
În mireasma florilor.  
S-aud cînt de viață nouă  
Curat ca un strop de rouă.  
Bucuriile-mi țin calea  
Cîntă codrii, cîntă valea  
Un cîntec de slavă lui,  
Dragului, Partidului.  
Cîntă Putna-n valuri largă  
Cîntă Vrancea noastră-ntregă.

ȘTEFAN GOGOȚ  
de la Marica Sușu,  
Năruja-Focșani



Foie, busuioc bătut,  
Am cunoscut în trecut  
Și amar și jale multă  
Ca să poți să duci o plută,  
Plecai din Broșteni cu pluta,  
Năucit cum e cucuta  
Și veneai din deal la vale,  
Tot cu chin și multă jale,

Pe-unde plîngea daina ieri  
Azi e cîntec de mineri.  
Floare albă de gutui,  
Hai la Ostra să te sui  
În răscrucea vîntului,  
Unde-i rodul cîntului  
Și inima pămîntului.

GEORGE L. OSTAFI  
de la Gheorghe Năstiuț,  
Ostra-Gura Humorului



Ceru-i mare, steles-multe  
Și mai mari, și mai mărunte,  
Dar nici-o steluță zău  
Nu-i ca mîndra din Bacău  
Cît e soarele de sus  
Fete ca pe Troțuș nu-s  
Înalte și subțirele  
Sprintenele, ochișele  
În obraji cu rumenele.  
Ride soarele la ele.  
Pe cer ride soarele  
Și pe Troțuș sondele.  
Și vă spun cu jurămint  
Că nicăieri pe pămînt  
Nu găsești fete mai dragi  
Cu obrăjorii de fragi  
Ca pe Bistriță, spre munte,  
Cu hidrocentrale multe.  
Ori de pe Siret spre șes  
Unde crește grîul des  
Care stă la secerat  
Ca mîndra la sărutat.

C. BRUS-TAMAS  
de la Ion Vrinceanu,  
Sănduleni-Tg. Ocna



Frunză verde sălcioară,  
De ce plîngi tu, inimioară  
După mîndra bălăioară  
Ce-am iubit-o astă vară?  
Că de mult ce ne-am iubit  
Mîndra mea m-a părăsit.  
Și mi-a spus mîndra, mi-a spus  
Că de-obrazul ei eu nu-s,  
Că la muncă în tarla  
N-am ieșit cu brigada —  
Toată lumea mă ridea  
Și ridea și mîndra mea,  
Inimioara-mi singera.  
De-o veni vara, veni  
Primu-n cîmp eu oi ieși  
Și-oi munci în altă vară  
Să mă placă mîndra iară,  
Mîndra mea cea bălăioară.

MIHAI MUNTEANU  
de la Vasile Focrac,  
Cordăreni-Dorohoi



Foaie verde fir mohor.  
Măi loane pușor,  
Nu ți-e milă nu ți-e dor  
De vii așa tîrziu.  
— Ba mi-e milă dragă tare  
Dar mi-e casa-n depărtare  
Pînă trec un deal și-o vale  
Se face-ntuneric tare.  
Drag mi-a fost pomul cu prune  
Bădița cu vorbe bune  
Drag mi-a fost pomul cu nuci  
Bădița cu vorbe dulci.  
De ți-e vorba așa de bună  
De ce nu vii cînd e lună  
Cerul cînd e plin de stele  
Înșirate ca mărgele.  
Leano aș veni cu dor,  
Dar mi-e frică de-o fi nor,  
Luna să o învălească  
Pasu să se poticnească  
Bădiță cu ochii verzi  
Eu de-acuma nu te crez,  
Cum ți-e frică de-nsurat  
Cu electrică în sat?

MANOLE BRAZDEȘ  
de la Emilia Bălanuță  
Nistorești-Focșani



Dar acum cu pluta mea,  
Merg cîntînd pe Bistrița.

HORIA CRIȘAN  
Iasi



Frunzuliță rug de mure  
Peste vîrfuri de pădure  
Dinspre creasta munților  
'Adie vîntul ușor.  
Spune vîntulețule  
Vîntule pribeagule,  
Ce vezi tu cînd hoinărești  
Pe meleaguri vîrcenești.  
'Am văzut în al meu zbor  
Oamenii muncind cu spor,



Brădăuș cu frunze multe,  
De pe-un munte pe alt munte  
Cîntecul își face punte.  
Brădăuș cu frunze multe,  
Cîntecul își face punte  
Sfredelînd tunel prin munte.  
Floare albă de pe meri,